

SJETTE BOG

VANDREPRÆSTEN

I.

ARETS Mørtetid var nu inde. Et endeløst Tog af Skyer drog Dag og Nat hen over Landet. Uge efter Uge dryssede Regnen ned. I de københavnske Forretningskvarterer, mellem de høje Huse, brændte der Lys i Butiker og Kontorer det meste af Dagen. Byen var som nedsænket paa Bunden af et grumset Hav, hvorigennem Solen skimtedes som en søvnig Maane. Men hverken Mørket eller det tjæresorte Søle formaaede at kvæle Gadens Liv, der rørte sig ufortrødent under de udspændte Paraplyer og i de tilstængede Drosker og Sporvogne. Det mærkedes, at man nærmede sig Jul. Der var et Mylr paa Strøget, en Trængsel i Butikerne, en Travlhed i Kontorerne, som om alle femhundrede tusinde Københavnere var sat i Bevægelse for at finde en Knappe-naal.

Jytte Abildgaard havde i den sidste Tid forlagt sine daglige Formiddagsture fra Langelinje til Stierne omkring Søerne. Her var hun mindre udsat for at møde